

- o stwierdzenie na podstawie art. 264 TFUE nieważności decyzji EBC z dnia 19 listopada 2019 r., w której EBC odmówił nakazania zarządcy sądowemu wnoszącej odwołanie udzielenia umocowanemu przez zarząd wnoszącej odwołanie adwokatowi dostępu do jej pomieszczeń, posiadanych przez nią informacji, jej personelu oraz jej zasobów;
- w zakresie, w jakim Trybunał Sprawiedliwości nie jest w stanie rozstrzygnąć co do istoty sprawy – o przekazanie jej Sądowi do ponownego rozpoznania, aby orzekł on w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności; oraz
- o obciążenie EBC kosztami postępowania poniesionymi przez wnoszącą odwołanie oraz kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie dwanaście zarzutów.

Zarzut pierwszy odwołania: Sąd błędnie oparł się na orzecznictwie dotyczącym skarg wnoszonych przez podmioty niebędące adresatami na akty prawa Unii o skutku ogólnym, które wymagają transpozycji lub pociągają za sobą uchwalenie krajowych aktów wykonawczych, i zastosował to orzecznictwo do niniejszej sprawy, która dotyczy bezpośredniej skargi na indywidualny akt prawa Unii, który może być zaskarżony wyłącznie w drodze skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 TFUE i który wywołuje skutki bezpośrednio, bez potrzeby dokonywania jego transpozycji.

Zarzut drugi odwołania: zaskarżone postanowienie narusza zasadę, zgodnie z którą dostęp do Trybunału Sprawiedliwości na gruncie art. 263 TFUE nie może zależeć od państw członkowskich.

Zarzut trzeci odwołania: zaskarżone postanowienie narusza wyłączną właściwość Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej na gruncie art. 263 TFUE.

Zarzut czwarty odwołania: zaskarżone postanowienie jest niezgodne z zasadą, stosownie do której środek prawny nie jest skuteczny, jeżeli ze względów strukturalnych ma on charakter teoretyczny i iluzoryczny.

Zarzut piąty odwołania: zaskarżone postanowienie narusza art. 51 karty.

Zarzut szósty odwołania: zaskarżone postanowienie opiera się na błędnej redukcji teleologicznej kompetencji EBC w zakresie nadzoru ostrożnościowego.

Zarzut siódmy odwołania: Sąd nie uwzględnił, że analiza dokonywana na podstawie art. 47 karty powinna opierać się na sposobie, w jaki dana instytucja europejska rzeczywiście działa i może działać, a nie jedynie na jej zdolności do wydawania formalnych wiążących poleceń osobom trzecim.

Zarzut ósmy odwołania: zaskarżone postanowienie opiera się na błędnym rozróżnieniu między prawem nadzoru ostrożnościowego a prawem upadłościowym.

Zarzut dziewiąty odwołania: Sąd błędnie założył, że EBC nie posiada wymaganej kompetencji.

Zarzut dziesiąty odwołania: zaskarżone postanowienie opiera się na błędnym założeniu co do wpływu cofnięcia zezwolenia na kompetencje EBC.

Zarzut jedenasty odwołania: Sąd błędnie założył, że EBC zastosował się do wyroku z dnia 5 listopada 2019 r., EBC i in./Trasta Komerbanka i in. (C-663/17 P, C-665/17 P i C-669/17 P, EU:C:2019:923).

Zarzut dwunasty odwołania: Sąd nie odniósł się w odpowiedni sposób do zarzutów wnoszącej odwołanie dotyczących jej prawa do bycia wysłuchaną, wymogu uzasadnienia i zasady nemo auditur.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Mercantil nr 17 de Madrid (Hiszpania) w dniu 27 maja 2021 r. – European Superleague Company, S.L. / Unión de Federaciones Europeas de Fútbol (UEFA) y Federación internationale de football association (FIFA)

(Sprawa C-333/21)

(2021/C 382/14)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Mercantil nr 17 de Madrid

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: European Superleague Company, S.L.

Strona pozwana: Unión de Federaciones Europeas de Fútbol (UEFA) y Fédération internationale de football association (FIFA)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 102 TFUE należy interpretować w ten sposób, że zakazuje on nadużywania pozycji dominującej polegającej na tym, że FIFA i UEFA ustanawiają w swoich statutach (w szczególności w art. 22 i 71–73 statutu FIFY, art. 49 i 51 statutu UEFY, jak również we wszelkich postanowieniach o podobnej treści zawartych w statutach związków członkowskich i lig krajowych), iż w celu ustanowienia przez podmiot trzeci nowych ogólnoeuropejskich rozgrywek klubowych, takich jak Superliga, wymagane jest uzyskanie uprzedniej zgody wspomnianych podmiotów, które przyznały sobie wyłączną kompetencję w zakresie organizowania międzynarodowych rozgrywek klubowych w Europie lub wyrażania zgody na takie rozgrywki, w szczególności w sytuacji, gdy nie istnieje procedura uregulowana na podstawie obiektywnych, przejrzystych i niedyskryminujących kryteriów, oraz przy uwzględnieniu potencjalnego konfliktu interesów dotyczącego FIFY i UEFY?
- 2) Czy art. 101 TFUE należy interpretować w ten sposób, że zakazuje on FIFIE i UEFIE wymagania w ich statutach (w szczególności w art. 22 i 71–73 statutu FIFY, art. 49 i 51 statutu UEFY, jak również we wszelkich postanowieniach o podobnej treści zawartych w statutach związków członkowskich i lig krajowych) uzyskania uprzedniej zgody tych podmiotów, które przyznały sobie wyłączną kompetencję w zakresie organizowania międzynarodowych rozgrywek klubowych lub wyrażania zgody na takie rozgrywki, na utworzenie przez podmiot trzeci ogólnoeuropejskich rozgrywek klubowych, takich jak Superliga, w szczególności w sytuacji, gdy nie istnieje procedura uregulowana na podstawie obiektywnych i niedyskryminujących kryteriów, oraz przy uwzględnieniu potencjalnego konfliktu interesów, który dotknąłby FIFIE i UEFIE?
- 3) Czy art. 101 lub 102 TFUE należy interpretować w ten sposób, że zakazują one podejmowania przez FIFE, UEFE, ich federacje członkowskie lub ligi krajowe działań polegających na groźeniu nałożeniem sankcji na kluby uczestniczące w Superlidze lub na ich zawodników ze względu na odstraszący skutek, jaki działania te mogą spowodować? Czy w przypadku przyjęcia sankcji w postaci wykluczenia z rozgrywek lub zakazu udziału w meczach reprezentacji narodowej takie sankcje, które nie są oparte na obiektywnych, przejrzystych i niedyskryminujących kryteriach, stanowiłyby naruszenie art. 101 lub 102 TFUE?
- 4) Czy art. 101 lub 102 TFUE należy interpretować w ten sposób, że postanowienia art. 67 i 68 statutu FIFY są z nimi niezgodne w zakresie, w jakim wskazuje się w nich UEFE i jej krajowe federacje członkowskie jako „pierwotne podmioty wszelkich praw wynikających z rozgrywek [...] podlegających ich jurysdykcji”, pozbawiając uczestniczące kluby i wszelkich organizatorów alternatywnych rozgrywek pierwotnej własności wspomnianych praw oraz przypisując sobie wyłączną odpowiedzialność za sprzedaż owych praw?
- 5) Czy gdyby FIFA i UEFA, jako podmioty przypisujące sobie wyłączną kompetencję do organizowania międzynarodowych rozgrywek klubowych w piłce nożnej w Europie lub do wyrażania zgody na organizowanie takich rozgrywek, zakazały rozwoju Superligi lub sprzeciwiły się mu na podstawie wyżej wymienionych postanowień ich statutow, art. 101 TFUE należałoby interpretować w ten sposób, że takie ograniczenia konkurencji mogłyby być objęte wyjątkiem ustanowionym w tym postanowieniu, zważywszy na to, że ogranicza się w znacznym stopniu produkcję, uniemożliwia się pojawienie się na rynku produktów alternatywnych w stosunku do produktów oferowanych przez FIFE/UEFE i ogranicza się innowacyjność poprzez uniemożliwienie innych formatów i rozwiązań, eliminując potencjalną konkurencję na rynku i ograniczając wybór konsumenta? Czy takie ograniczenie mogłoby być obiektywnie uzasadnione, co pozwalałoby uznać, że nie doszło do nadużycia pozycji dominującej w rozumieniu art. 102 TFUE?
- 6) Czy art. 45, 49, 56 lub 63 TFUE należy interpretować w ten sposób, że postanowienie takie jak to zawarte w statutach FIFY i UEFY (w szczególności w art. 22 i 71–73 statutu FIFY, art. 49 i 51 statutu UEFY, jak również we wszelkich innych postanowieniach o podobnej treści zawartych w statutach związków członkowskich i lig krajowych) stanowi ograniczenie sprzeczne z jedną z podstawowych swobód uznanych w wymienionych postanowieniach TFUE, gdyż wymaga uzyskania uprzedniej zgody wspomnianych podmiotów na utworzenie przez podmiot gospodarczy z państwa członkowskiego ogólnoeuropejskich rozgrywek klubowych, takich jak Superliga?